

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Εννέα

Jeff Pippenger
2025-12-11

Αριθμός Εννέα

Ἔχω φθάσει στο σημείο, σε αὐτήν τὴν εἰσαγωγή στὸ βιβλίο τοῦ Ἰωήλ, νὰ συνοψίσω ἐν συντομίᾳ μερικὰ ἀπὸ τὰ σημεῖα τῶν πρώτων ὀκτὼ ἄρθρων καὶ νὰ προσδιορίσω τί πρέπει νὰ ἀναμένουμε ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἰωήλ, τώρα πού τὸ προσεγγίζουμε πιὸ ἄμεσα, καὶ ἔπειτα, βεβαίως, τί σχέση ἔχει τοῦτο μὲ τὶς μάχες τῆς Ῥαφίας καὶ τοῦ Πανίου τοῦ Δανιήλ 11:11–16;

Ἔχομεν ἐπιθέσει ἔμφασιν ἐπὶ τοῦ ἄσματος τοῦ ἀμπελῶνος, διότι ἡ «ἐμπειρία» προφητικῶς παριστάνεται διὰ «ἄσματος». Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, καθὼς ψάλλουν τὸ ἄσμα τοῦ Μωϋσέως καὶ τοῦ Ἀρνίου, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπλῶς ὁ τρόπος τοῦ Ἰωάννου νὰ παραστήσῃ τὸ ἄσμα τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Ἡσαΐου. Πᾶς μείζων προφήτης ἀρχίζει τὸ βιβλίον αὐτοῦ μὲ καταδίκας κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ διὰ τὴν ἀποστασίαν αὐτοῦ, ἢ θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι πᾶς μείζων προφήτης πρῶτον ψάλλει τὸ ἄσμα τοῦ ἀμπελῶνος. Ὑποστηρίζω ὅτι τὸ ἄσμα τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Ἰωήλ στὸ πρῶτον κεφάλαιον εἶναι μία ἀπὸ τὰς σημαντικώτερας ἀποκαλύψεις περὶ τοῦ ἄσματος τοῦ ἀμπελῶνος. Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶπω ἐὰν ἔχω δίκαιον ἢ ὄχι, ἀλλὰ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἔχω ταύτην τὴν πεποιθήσιν εἶναι ὅτι αἱ προφητικαὶ συνδέσεις, αἵτινες συμβολικῶς παριστάνονται ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ἰωήλ, φαίνονται νὰ εἶναι κλείς, ἢ ἴσως ἄξων διὰ πλείονας ἀκτῖνας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωήλ οὐ μόνον συνδέεται μὲ τὰς ἄλλας παραλλήλους γραμμάς, ἀλλὰ φαίνεται καὶ νὰ θέτῃ ἓνα σημεῖον ἀναφορᾶς, ἰδίως διὰ τοῦ συμβολισμοῦ τοῦ ἀμπελῶνος πού καταστρέφεται ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ, καὶ τῶν δύο ἐπομένων κεφαλαίων πού προσδιορίζουν τόσο τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὅσον καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου διὰ τὸν κόσμον. Καὶ ὅλα ταῦτα τίθενται ἐντὸς τοῦ πλαισίου ἀμπελῶνος, καὶ ἀμπελῶν δὲν εἶναι ζῶν ἀμπελών, ἐὰν δὲν λάβῃ βροχὴν.

Ἔχομεν ἐπίσης θέσει ἔμφασιν εἰς τὴν προφητικὴν περίοδον, ἣτις παρίσταται διὰ τοῦ συμβόλου «ἕως πότε;». Ἐνίωσα τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπενθυμίσω εἰς ἡμᾶς ταύτην τὴν προγενεστέρως ἐδραιωμένην ἀρχὴν περὶ τοῦ «ἕως πότε;», ἵνα δοθῇ ἔμφασις εἰς τὸν «ἀκρογωνιαῖον λίθον», ὅστις ἦτο, καὶ εἶναι ἐπίσης, τὸ θεμέλιον καὶ ὁ γωνιαῖος λίθος. Ἡ τελικὴ πλήρης ἀνάπτυξις τοῦ μηνύματος τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου, ἣτις τελεῖται νῦν, εἶναι ὁ «ἀκρογωνιαῖος λίθος». Ἐπὶ τῶν θεμελίων τούτων, ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος εἶναι οἱ πολυτίμοι λίθοι τοῦ Miller, λάμποντες δεκαπλασίως λαμπρότερον ἢ κατ' ἀρχάς.

Με βάση τα «θαυμαστά ἔργα» τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος εἶναι ὅταν ὁ λαὸς Του μεταβαίνει ἀπὸ μιὰ λαοδικειακὴ ἐμπειρία σε μιὰ φιλαδελφικὴ ἐμπειρία, πράγμα που εἶναι ὅταν ἐκεῖνος ὁ λαὸς γίνεται ὁ ὄγδοος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ, καὶ ἐπίσης ὅταν μεταβαίνει ἀπὸ τὴ στρατευομένη

εκκλησία στη θριαμβεύουσα εκκλησία. Αυτή η μετάβαση είναι ο ακρογωνιαίος λίθος. Η μετάβαση επιτελείται όταν ο λαός του Θεού ακούει και βλέπει το μήνυμα του «ακρογωνιαίου λίθου», και αυτό είναι θαυμαστό στα μάτια τους. Το μήνυμα του «ακρογωνιαίου λίθου» είναι η κορύφωση, διότι συγκεντρώνει όλες μαζί τις συμβολικές αλήθειες του «ακρογωνιαίου λίθου». Το μήνυμα των «επτά καιρών» ήταν ο θεμέλιος λίθος του Μίλλερ, και επρόκειτο να είναι ο μιλλεριτικός ακρογωνιαίος λίθος. Η Πεντηκοστή ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος της Πεντηκοστιανής περιόδου, όπως ακριβώς και η Κραυγή του Μεσονυκτίου ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος του μιλλεριτικού κινήματος του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου.

Ως η κορύφωση ή το επιστέγασμα της περιόδου των 46 ετών κατά την οποία ο Χριστός οικοδόμησε τον Μιλλεριτικό ναό του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, το επιστέγασμα επρόκειτο να γίνει ο θεμέλιος λίθος για το έργο του Χριστού στην οικοδόμηση του ναού των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτός ο θεμέλιος λίθος τέθηκε το 1844 ως το φως που θα φώτιζε την οδό προς τον ουρανό, και γι' αυτόν τον λόγο ο λαός του Θεού στο τέλος του κόσμου πρέπει να επιστρέψει στις «παλαιές τρίβους», ώστε να βρει ανάπαυση. Εάν και όταν επιστρέψουν στην πρωτοπόρο ιστορία των Μιλλεριτών, βρίσκουν ότι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου υπήρξε η κορύφωση της θεμελιώδους ιστορίας. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου υπήρξε εκδήλωση της εκχύσεως του Αγίου Πνεύματος. Όταν μια ψυχή επιστρέφει στις «παλαιές τρίβους» και βρίσκει το «λαμπρό φως» που τέθηκε στην αρχή ή στο θεμελιώδες σημείο της οδού, βρίσκει την Κραυγή του Μεσονυκτίου, την οποία ο Ιερεμίας προσδιορίζει ως «ανάπαυση».

«Είχαν ένα λαμπρό φως τοποθετημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. Το φως αυτό έλαμπε καθ’ όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα βήματά τους, ώστε να μη σκοντάψουν.

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος βρισκόταν ακριβώς εμπρός τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Αλλ’ εντός ολίγου μερικοί απέκαμαν και είπαν ότι η πόλη απείχε πολύ, και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του ξεερχόταν ένα φως το οποίο εκυματιζόταν επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και εκείνοι ανέκραζαν: “Αλληλούια!” Άλλοι, επιπολαίως, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους, και είπαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει έως τόσο μακριά. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε πλήρες σκότος, και αυτοί προσέκρουσαν, έχασαν από τα μάτια τους τον σκοπό και τον Ιησού, και έπεσαν από την οδό κάτω, στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ο ακρογωνιαίος λίθος της ιστορίας των Μιλλεριτών είναι ο θεμέλιος λίθος για την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Από την αρχή των τριών αγγέλων το 1798 έως ότου η θριαμβεύουσα εκκλησία εγερθεί προς εκπλήρωση του καθαρισμού του αγιαστηρίου κατά τον νόμο της Κυριακής, η οδός φωτίζεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, διότι η παραβολή αφορά τον Αντβεντισμό και το πώς ο Θεός εγείρει έναν λαό ώστε να αντανakλά τελείως τον χαρακτήρα Του, καθώς η δοκιμαστική περίοδος της ανθρωπότητας κλείνει κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής.

Στην οδό, ο Ιησούς προπορεύεται και εξακολουθεί να φωτίζει την οδό υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα. Υπάρχει, επομένως, λαμπρό φως στην αρχή της οδού και λαμπρό φως που οδηγεί στο τέλος της οδού. Ο Ιησούς, ως το Άλφα και το Ωμέγα, συνδέει το τέλος με την αρχή· έτσι, το φως και στα δύο άκρα της οδού είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Ο πρώτος άγγελος έφθασε το 1798 και ανήγγειλε ότι είχε έλθει η ώρα της κρίσεώς Του: «Λέγων ... ότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού». Η ώρα της κρίσεως ήλθε το 1798, και όταν άρχισε, άρχισε και ο γάμος μεταξύ του Χριστού και της νέας Του νύμφης—του Φιλαδελφειανού Μιλλεριτικού Αντβεντισμού. Ο Χριστός επρόκειτο να νυμφευθεί στις 22 Οκτωβρίου 1844, και από το 1798 έως το 1844 η νύμφη ετοιμάσθηκε. Η νύμφη ήταν Φιλαδελφειακή, διότι δεν υπήρχε καμία καταδίκη επάνω στη νύμφη του Χριστού, επειδή αυτή η ίδια ετοίμασε τον εαυτό της—ήταν καθαρή. Η αναγγελία της κρίσεως είναι η αναγγελία του γάμου κατά την αρχή, το 1798, που έφθασε στο τέλος το 1844.

Το θεμελιώδες φως και το ακρογωνιαίο φως της απολήξεως για το Μιλλεριτικό κίνημα ήταν το μήνυμα που ανήγγελλε τον γάμο—το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η Κραυγή του Μεσονυκτίου υπήρξε το θεμέλιο και η ακρογωνιαία απόληξη της ιστορίας του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, καθώς και της Μιλλεριτικής ιστορίας· και η ακρογωνιαία απόληξη της Μιλλεριτικής ιστορίας είναι ο θεμέλιος λίθος της ιστορίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καθώς και η ακρογωνιαία απόληξή της. Η οικοδόμηση του ναού ολοκληρώνεται όταν τοποθετηθεί ο ακρογωνιαίος λίθος της απολήξεως, και το έργο της τοποθετήσεως εκείνου του τελικού «θαυμαστού» λίθου άρχισε τον Ιούλιο του 2023.

Υπάρχουν διάφορες προφητικές εκπληρώσεις που θα αποτελέσουν τον ακρογωνιαίο λίθο, αλλά ο ακρογωνιαίος λίθος αντιπροσωπεύει επίσης την κορύφωση ενός αγγέλματος. Η Πεντηκοστή ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος του αγγέλματος της Πεντηκοστιανής περιόδου, καθώς το φως των «επτά καιρών» που ήλθε μέσω της γραφίδας του Hiram Edson το 1856 ήταν ο προορισμένος ακρογωνιαίος λίθος του αγγέλματος του Miller, διότι η πρώτη θεμελιώδης αλήθεια που ανακάλυψε ο Miller ήταν οι «επτά καιροί». Το 1856, η απόρριψη του νέου φωτός της αλήθειας του ακρογωνιαίου λίθου ισοδυναμούσε με την επιλογή να πεθάνει κανείς στην έρημο της Λαοδίκειας, όπως είχε πράξει ο αρχαίος Ισραήλ μέσα σε περίοδο σαράντα ετών. Αυτό προσδιορίζει τον Ιούλιο του 2023 ως το 1856, το σημείο καμπής από τη Φιλαδέλφεια προς τη Λαοδίκεια στην ιστορία των Μιλλεριτών και την αντιστροφή από τη Λαοδίκεια προς τη Φιλαδέλφεια στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ο Χριστός δεν ενυμφεύθηκε ακάθαρτη γυναίκα το 1844, διότι εκείνη ήταν Φιλαδελφική, και θα νυμφευθεί νύμφη από τη Φιλαδέλφεια κατά τον νόμο της Κυριακής. Αλλά πρώτα πρέπει να ετοιμάσει τον εαυτό της. Είσαι έτοιμος;

Μη φοβού, μικρόν ποίμνιον· διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να σας δώσει τη βασιλεία. Λουκάς 12:32.

Στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Κύριος νυμφεύθηκε τη νύμφη την οποία είχε ετοιμάσει ώστε να Τον ακολουθήσει στην ιστορία του τρίτου αγγέλου και σε όλα όσα αντιπροσωπεύει ο τρίτος άγγελος· αλλά έως το 1863 η ιστορία του τρίτου αγγέλου είχε εκτραπεί στην έρημο της Λαοδίκειας. Η ιστορία από το 1844 έως το 1863 αντιπροσωπεύει την περίοδο του τρίτου αγγέλου, παρέχοντας

έτσι μια απεικόνιση των μωρών παρθένων κατά τη χρονική περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Οι παρθένοι είναι σίτος και ζιζάνια που διαχωρίζονται με αγγέλματα τα οποία προτυπώνονται από αγγέλους—διότι οι άγγελοι είναι εκείνοι που επιτελούν το έργο του διαχωρισμού.

«Κατόπιν είδα τον τρίτο άγγελο. Ο άγγελος που με συνόδευε είπε: “Φοβερό είναι το έργο του. Τρομερή είναι η αποστολή του. Αυτός είναι ο άγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει τον σίτο από τα ζιζάνια και να σφραγίσει, ή να δέσει, τον σίτο για την ουράνια αποθήκη. Αυτά τα πράγματα θα πρέπει να καταλαμβάνουν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή.”» *Early Writings*, 119.

Τα μηνύματα των τριών αγγέλων του δέκατου τετάρτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, το οποίο διαχωρίζει και συνδέει τις δύο τάξεις.

«Στον Ιωάννη αποκαλύφθηκαν σκηνές βαθιού και συγκλονιστικού ενδιαφέροντος σχετικά με την εμπειρία της εκκλησίας. Είδε τη θέση, τους κινδύνους, τους αγώνες και την τελική λύτρωση του λαού του Θεού. Καταγράφει τα τελευταία μηνύματα που πρόκειται να ωριμάσουν τον θερισμό της γης, είτε ως δεμάτια για την ουράνια αποθήκη είτε ως δεμάτια ξύλων για τις φωτιές της καταστροφής. Του αποκαλύφθηκαν θέματα υψίστης σπουδαιότητας, ιδιαίτερα για την έσχατη εκκλησία, ώστε εκείνοι που θα στραφούν από την πλάνη στην αλήθεια να διδαχθούν σχετικά με τους κινδύνους και τους αγώνες που βρίσκονται εμπρός τους. Κανείς δεν χρειάζεται να βρίσκεται στο σκοτάδι σχετικά με όσα πρόκειται να επέλθουν επί της γης.» *The Great Controversy*, 341.

Είναι «λόγοι αληθείας» οι οποίοι, στη γενεά αυτή, είναι «τα τελικά μηνύματα που πρόκειται να ωριμάσουν τον θερισμό», και οι οποίοι διαχωρίζουν τις δύο τάξεις. Το έργο αυτό είναι επίσης το έργο του «ανθρώπου με τη βούρτσα της σκόνης» από το όνειρο του Μίλλερ.

«Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί Αυτού, και θέλει καθαρίσει τελείως το αλώνιον Αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον Αυτού εις την αποθήκην.» Κατά Ματθαίον 3:12. Αυτή ήταν μία από τις περιόδους καθάρσεως. Με τα λόγια της αληθείας, το άχυρο εχωρίζετο από τον σίτον. Επειδή ήσαν υπερβολικά ματαιόδοξοι και αντάρεσκοι ώστε να δεχθούν έλεγχο, υπερβολικά φιλοκόσμοι ώστε να αποδεχθούν βίον ταπεινώσεως, πολλοί απεμακρύνθησαν από τον Ιησούν. Πολλοί εξακολουθούν ακόμη να πράττουν το ίδιο. Ψυχές δοκιμάζονται σήμερα, καθώς εδοκιμάστησαν εκείνοι οι μαθηταί εις την συναγωγήν της Καπερναούμ. Όταν η αλήθεια εφαρμόζεται εις την καρδίαν, βλέπουν ότι η ζωή των δεν είναι σύμφωνος προς το θέλημα του Θεού. Βλέπουν την ανάγκην μιας ολοκληρωτικής μεταβολής εντός των· αλλά δεν είναι πρόθυμοι να αναλάβουν το έργον της αυταρνήσεως. Διά τούτο αγανακτούν όταν αποκαλύπτονται αι αμαρτίαι των. Αποχωρούν σκανδαλισμένοι, καθώς οι μαθηταί εγκατέλειψαν τον Ιησούν, γογγύζοντες· «Σκληρός είναι ο λόγος ούτος· τις δύναται να ακούη αυτόν;» *Η Ζωή του Χριστού*, 392.

Αρχίζοντας από τη Μεγάλη Απογοήτευση του 1844, τα ορόσημα και τα γεγονότα έως το 1863 αντιπροσωπεύουν την ιστορία από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Γιατί, ρωτάτε, είναι το 1844/11η Σεπτεμβρίου;

Τα γραπτά της αδελφής White είναι σαφή ότι ο τρίτος άγγελος ήλθε στις 22 Οκτωβρίου 1844, αλλά επίσης ήλθε το 1888, το οποίο προτυπώνει την 9/11. Ακόμη σημαντικότερο, όλοι οι προφήτες απομονώνουν ακριβώς την ίδια ιστορία από την 9/11 έως τον νόμο της Κυριακής· έτσι, δεν πρόκειται περί της μαρτυρίας δύο ή τριών, αλλά περί της ενωμένης μαρτυρίας κάθε μάρτυρος από τον Λόγο του Θεού, ότι η περίοδος από την 9/11 έως τον νόμο της Κυριακής είναι το διάστημα κατά το οποίο επιτελείται «η έκβασις πάσης οράσεως».

Η ιστορία της αφίξεως και της ολοκληρώσεως του τρίτου αγγέλου εκτείνεται από το 1844 έως το 1863 και αντιπροσωπεύει την περίοδο των θαυμασίων έργων του Θεού από την 9/11 έως τον νόμο της Κυριακής. Η ιστορία αυτή παριστάνεται επίσης από το 1840 έως το 1844, και σε εκείνη τη γραμμή το 1840 είναι το άλφα και το 1844 το ωμέγα. Στη γραμμή από το 1844 έως το 1863, το 1844 είναι το άλφα και το 1863 είναι το ωμέγα. Το 1844 είναι και άλφα και ωμέγα.

Ο σταυρός ευθυγραμμίζεται με το 1844, και ο Άλφα και το Ωμέγα έχυσε το αίμα Του επάνω στον σταυρό. Από την 9/11 (1840) βρίσκουμε την Αποκάλυψη δέκα να εκθέτει την ιστορία που αρχίζει με τον Ιωάννη να τρώγει το μικρό βιβλίο το 1840 και κατόπιν την απογοήτευση στην κοιλία του το 1844. Η βρώση είναι η αρχή· η κοιλία σημειώνει το τέλος. Το τελευταίο εδάφιο του κεφαλαίου δέκα αντιπροσωπεύει την ιστορία που επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Και έλαβα το μικρό βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και το κατέφαγα· και ήταν στο στόμα μου γλυκό σαν μέλι· και μόλις το έφαγα, η κοιλία μου πικράθηκε. Και μου είπε: Πρέπει πάλι να προφητεύσεις ενώπιον πολλών λαών και εθνών και γλωσσών και βασιλέων. Αποκάλυψις 10:10, 11.

Η Αποκάλυψις, κεφάλαιο δέκα, και ο Αββακούμ, κεφάλαιο δύο, αντιπροσωπεύουν δύο κεφάλαια τα οποία παρέχουν μαρτυρία για την προφητική περίοδο από το 1840 έως το 1844. Η ιστορία από το 1844 έως το 1863 αρχίζει σε ένα ορόσημο απογοητεύσεως, το οποίο ακολουθείται από διασκορπισμό, και κατόπιν από συνάθροιση. Κατά την περίοδο εκείνη, η προφητική ιστορία των δύο πινάκων του Αββακούμ ολοκληρώνεται όταν ο δεύτερος πίνακας τυπώθηκε το 1849 και δημοσιεύθηκε ευρέως το 1850. Η περίοδος των πινάκων του Αββακούμ εκτεινόταν από τον Μάιο του 1842, όταν δημοσιεύθηκε το διάγραμμα του 1843, και η προφητική περίοδος έληξε εκεί όπου άρχισε, με τη δημοσίευση ενός εκ των δύο πινάκων του Αββακούμ. Το διάγραμμα του 1843 είναι το άλφα και το διάγραμμα του 1850 είναι το ωμέγα.

Το 1856 ο Hiram Edson έγραψε μια σειρά άρθρων τα οποία ανήγαγαν την κατανόηση του William Miller περί των «επτά καιρών» σε νέο επίπεδο. Το έργο του Edson υπήρξε το ωμέγα του έργου του Miller, φέροντας τη θεμελιώδη αλήθεια του Miller στη θέση ενός ακρογωνιαίου λίθου, ο οποίος προοριζόταν να ενδυναμώσει τον λαό του Θεού. Το φως του Miller πάνω στους «επτά καιρούς» ήταν το άλφα, και το φως του Edson πάνω στους «επτά καιρούς» ήταν το ωμέγα.

Το 1863 το κίνημα μετασχηματίστηκε στην εκκλησία η οποία τελικώς θα έφερνε στην ύπαρξη ένα κίνημα από το ίδιο της το σώμα, κατά τον ίδιο τρόπο που οι Μιλλερίτες προήλθαν από τους Προτεστάντες, και καθώς οι μαθητές εξήλθαν από τον Ιουδαϊσμό προς τον Χριστιανισμό, και καθώς ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ προήλθαν από τον λαό της προτέρας διαθήκης, ο οποίος

ήταν προορισμένος να πεθάνει στην έρημο.

Στην ίδια ακριβώς ιστορική περίοδο (1844 έως 1863), το Ρεπουμπλικανικό κέρασ του θηρίου της γης διέρχεται έναν παράλληλο αγώνα, ο οποίος τελικώς εκρήγνυται στον Εμφύλιο Πόλεμο, του οποίου, κατά την ομολογία όλων των ιστορικών, το μέσον επήλθε το 1863 με τη Διακήρυξη Χειραφέτησης του Λίνκολν. Ο Λίνκολν αντιπροσωπεύει τον πρώτο Ρεπουμπλικανό πρόεδρο, ο οποίος έδωσε τον προεδρικό όρκο κατόπιν του χειρότερου Δημοκρατικού Προέδρου στην ιστορία μέχρι εκείνο το χρονικό σημείο. Αργότερα δολοφονήθηκε. Όλα αυτά τα προφητικά χαρακτηριστικά, καθώς και άλλα, επαναλαμβάνονται με τον τελευταίο Ρεπουμπλικανό πρόεδρο.

Το διάστημα από το 1844 έως το 1863 περιλάμβανε μία διασπορά και μία συνάθροιση. Το 1863 αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής, επομένως η διασπορά που έλαβε χώρα το 1844 είναι η μόνη διασπορά μέχρι το 1863, όταν οι Λαοδικείς Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας διασκορπίστηκαν στην έρημο της Λαοδικείας. Το 1844 παρήγαγε μία διασπορά και το 1863 παρήγαγε μία διασπορά, μαρτυρώντας έτσι το γεγονός ότι η ιστορία αποτελεί ένα προσδιορισμένο προφητικό σύμβολο, διότι αρχίζει με μία άλφα διασπορά το 1844 και τελειώνει με μία ωμέγα διασπορά το 1863. Η πρώτη διασπορά έφθασε στις 18 Ιουλίου 2020 και η τελική ωμέγα διασπορά εκπληρώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής.

«Έρχεται καιρός όταν θα χωριστούμε και θα διασκορπιστούμε, και ο καθένας μας θα πρέπει να σταθεί χωρίς το προνόμιο της κοινωνίας με εκείνους που έχουν την ίδια πολύτιμη πίστη· και πώς μπορείτε να σταθείτε, αν ο Θεός δεν είναι στο πλευρό σας, και αν δεν γνωρίζετε ότι Αυτός σας οδηγεί και σας καθοδηγεί;» Review and Herald, 25 Μαρτίου 1890.

Δεν αρκεί ο Θεός να στέκεται «στο πλευρό σου»· πρέπει επίσης «να γνωρίζεις ότι σε οδηγεί και σε κατευθύνει». Το γεγονός αυτό αποτελεί θέμα προφητείας, το οποίο παριστάνεται με τις διάφορες φράσεις που βασίζονται στο «θέλετε γνωρίσει τον Κύριον».

Και θέλετε φάγει εν αφθονία, και θέλετε χορτασθή, και θέλετε αινέσει το όνομα Κυρίου του Θεού υμών, όστις εθανμάστωσε μεθ' υμών· και ο λαός μου δεν θέλει καταισχυνθή εις τον αιώνα. Και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι εν τω μέσω του Ισραήλ, και ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός υμών, και δεν υπάρχει άλλος· και ο λαός μου δεν θέλει καταισχυνθή εις τον αιώνα. ... Και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός υμών, κατοικών εν Σιών, το όρος το άγιόν μου· τότε η Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι αγία, και αλλογενείς δεν θέλουσι διαβαίνει δι' αυτής πλέον. Ιωήλ 2:26, 27, 3:17.

Όταν η Ιερουσαλήμ είναι αγία, είναι η θριαμβεύουσα εκκλησία, διότι η στρατευομένη εκκλησία ορίζεται ως εκκλησία αποτελούμενη από σίτον και ζιζάνια, και όταν «ξένοι δεν θα διέρχονται» από την «Ιερουσαλήμ» «πλέον», ο λαός του Θεού «θα γνωρίζει» «ότι Αυτός οδηγεί και κατευθύνει». Γνωρίζουν, διότι είναι εκείνοι που έχουν εκπληρώσει την προσευχή του «επτά φορές», η οποία περιλαμβάνει την ομολογία ότι ο Θεός δεν σας οδηγούσε ως Λαοδικέα, αλλά όταν μεταβληθείτε σε Φιλαδέλφεια θα γνωρίζετε «ότι Αυτός οδηγεί και κατευθύνει» και ότι ο Θεός είναι «εν τω μέσω του Ισραήλ».

Η άλφα διασκόρπιση (απογοήτευση) της 19ης Απριλίου και η ωμέγα διασκόρπιση (απογοήτευση) της 22ας Οκτωβρίου επισημαίνονται από την πρώτη επίσημη δημοσίευση μετά τη μεγάλη

απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου. Η δημοσίευση αποτελεί προφητικό ορόσημο στη Μιλλερική ιστορία και στην προφητική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών· επομένως, το πρώτο πράγμα που δημοσιεύθηκε επισήμως μετά το 1844 είναι ένα ορόσημο αυτής της ιστορίας, και το ορόσημο αυτό προσδιορίζει μια διασκόρπιση.

1847—Το Διάσπαρτο Υπόλοιπο στο Εξωτερικό

Ένας Λόγος προς το «Μικρόν Ποίμνιον».

«Τα ακόλουθα άρθρα γράφτηκαν για το *The Day-Dawn*, το οποίο εκδιδόταν στην Canandaigua της Νέας Υόρκης, από τον O. R. L. Crosier. Επειδή όμως εκείνη η εφημερίδα δεν εκδίδεται τώρα, και καθώς δεν γνωρίζουμε αν θα εκδοθεί πάλι, θεωρήθηκε από μερικούς από εμάς στο Maine ότι είναι καλύτερο να δοθούν με αυτή τη μορφή. Επιθυμώ να επιστήσω την προσοχή του “μικρού ποιμνίου” σε εκείνα τα πράγματα τα οποία πολύ σύντομα θα λάβουν χώρα επάνω σε αυτή τη γη...»

Ο αναγνώστης θα έχει παρατηρήσει ότι τρεις ανακοινώσεις από την πένα της κυρίας E. G. White περιλήφθηκαν στο *A Word to the ‘Little Flock.’*...

«Η δεύτερη επικοινωνία από την κυρία White, η οποία βρίσκεται στις σελίδες 14–18, είναι μια αφήγηση του πρώτου της οράματος υπό τον τίτλο, *Προς το Υπόλοιπο το Διεσπαρμένο στο Εξωτερικό*. Αυτό γράφτηκε στις 20 Δεκεμβρίου 1845, ως προσωπική επιστολή προς τον Enoch Jacobs, και δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά από τον παραλήπτη στο *The Day-Star* της 24ης Ιανουαρίου 1846. Κατόπιν, στις 6 Απριλίου 1846, επανεκτυπώθηκε σε μορφή μονόφυλλου από τον James White και τον H. S. Gurney. Η δήλωση, όπως εμφανίζεται στο *A Word to the ‘Little Flock’*, με εξαίρεση μικρές συντακτικές αλλαγές και προστιθέμενες βιβλικές παραπομπές, είναι ταυτόσημη με την πλήρη αφήγηση του οράματος όπως τυπώθηκε αρχικά.» James White, *A Word to the ‘Little Flock’*, 25.

Το 1844 σηματοδοτεί την άφιξη ενός αγγέλου και μια απογοήτευση. Το 1845 καταγράφεται το πρώτο όραμα και δημοσιεύεται το 1846. Το πρώτο όραμα απευθύνεται προς «το υπόλοιπο το διεσπαρμένον πανταχού». Αμφιβάλλω αν η άγαμη έφηβη προφήτις γνώριζε, όταν κατέγραψε το πρώτο της όραμα, ότι ένα προφητικό γνώρισμα του «υπολοίπου» είναι πως το υπόλοιπο, από προφητική αναγκαιότητα, θα έπρεπε να είναι «διεσπαρμένον πανταχού», ως ένα από τα γνωρίσματα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το 1846 οι White νυμφεύθηκαν, αλλάζοντας έτσι το επώνυμο της Ellen σε White. Κατά το ίδιο έτος οι White άρχισαν να τηρούν το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Το 1846 η διαθήκη σημειώνεται ως οριστικοποιημένη, ο προφητικός γάμος που άρχισε το 1844 ολοκληρώθηκε το 1846, και το 1847 τυπώνεται και αποστέλλεται ταχυδρομικώς η πρώτη επίσημη έκδοση.

Μάιος, 1850

«ΑΓΑΠΗΤΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ — Σκοπός μου σε αυτή την ανασκόπηση υπήρξε να εκθέσω την πλάνη υπό το φως της ιερής αλήθειας...»

«Παρουσιάζοντας αυτό το μικρό έργο στο διεσκορπισμένο ποίμνιο, έχω εκπληρώσει το καθήκον μου προς αυτούς, από αυτή την άποψη, και είτε ο Θεός να προσθέσει την ευλογία

Του. Αμίν.» James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Η έκδοση του James White επισημαίνει ότι το ακροατήριό του ήταν ακόμη ένα διεσπαρμένο ποιμνίο, αλλά αποτελεί επίσης και υπεράσπιση του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας. Αυτό είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου στη βρεφική του κατάσταση, όσον αφορά τη μιλλεριτική Αντιβεντιστική κατανόηση του Σαββάτου και του τρίτου αγγέλου. Εκδίδεται κατά το ίδιο έτος που εκδίδεται και ο χάρτης του 1850, και μαζί αντιπροσωπεύουν την έγερση του στρατού του Κυρίου για την επερχόμενη κρίση του κυριακάτικου νόμου. Ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή, και εκείνοι που παρουσίασαν το μήνυμα το 1844, οι οποίοι χρησιμοποίησαν τον χάρτη του 1843, προτυποποιούσαν εκείνους που θα παρουσίαζαν το μήνυμα χρησιμοποιώντας τον χάρτη του 1850. Κατά την αρχή της περιόδου των δύο πινάκων του Αββακούμ, άνδρες διακήρυσσαν το μήνυμα της ώρας σε συνδυασμό με τον πίνακα του Αββακούμ, και το 1850 ο James White παρουσιάζει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου μαζί με τον χάρτη του 1850. Ο χάρτης κατασκευάστηκε από τον αδελφό Nichols κατά τη χρονική περίοδο του 1849, περίοδο κατά την οποία ο James και η Ellen White διέμεναν με τον αδελφό Nichols. Ο James White συνδεόταν άμεσα με την παραγωγή του χάρτη του 1850, και κατά το έτος εκείνο άρχισε να διακηρύσσει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

«Την 23ην Σεπτεμβρίου [1850] ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι του εκ δευτέρου διά να ανακτήσει το υπόλοιπον του λαού του, και ότι οι προσπάθειες έπρεπε να διπλασιασθούν εις αυτόν τον καιρόν της συνάξεως. Κατά τον καιρόν της διασποράς ο Ισραήλ εκτυπήθη και διεσπάσθη· τώρα όμως, κατά τον καιρόν της συνάξεως, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαόν του. Εις την διασποράν, αι προσπάθειαι που εγένοντο διά την διάδοσιν της αληθείας είχαν πολύ μικρόν αποτέλεσμα, επετέλεσαν ολίγα ή ουδέν· αλλά εις την σύναξιν, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι του διά να συνάξει τον λαόν του, αι προσπάθειαι διά την διάδοσιν της αληθείας θα έχουν το προορισμένον αποτέλεσμα αυτών. Πάντες πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωταί εις το έργον. Είδον ότι ήτο αισχύνη δι' οιονδήποτε να αναφέρεται εις την διασποράν διά παραδείγματα προς καθοδήγησιν ημών τώρα εις την σύναξιν· διότι εάν ο Θεός δεν κάμει περισσότερα δι' ημάς τώρα απ' ό,τι έκαμε τότε, ο Ισραήλ ουδέποτε θα συναχθή. Είναι τόσον αναγκαίον να δημοσιεύεται η αλήθεια εις έντυπον, όσον και να κηρύττεται». Review and Herald, November 1, 1850.

«Η άποψη ότι ο Κύριος “είχε εκτείνει το χέρι Του εκ δευτέρου για να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού Του”, στη σελίδα 74, αναφέρεται μόνο στην ενότητα και στη δύναμη που υπήρχαν άλλοτε μεταξύ εκείνων που ανέμεναν τον Χριστό, και στο γεγονός ότι είχε αρχίσει και πάλι να ενώνει και να ανυψώνει τον λαό Του». Early Writings, 86.

Η Αδελφή Γουάιτ, στα Πρώιμα Γραπτά, σχολιάζει το απόσπασμα από το Review and Herald σε συνάφεια με τη χρήση από μέρους της των λόγων του προφήτη Ησαΐα, όταν είπε: «ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι Του δεύτερη φορά για να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού Του». Εξέτεινε το χέρι Του το 1850. Όταν συνήγαγε εκείνον τον λαό στα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844, αυτό έγινε κατά την ολοκλήρωση της διασποράς από το 677 π.Χ. έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Ο κυριολεκτικός Ιούδας, κατοικών στη κυριολεκτική ένδοξη γη, διεσπάρη επί 2520 έτη σε συμφωνία με τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού 26, το 677 π.Χ. Κατά τη λήξη των

2520 ετών, ο πνευματικός Ισραήλ συνήχθη στις 22 Οκτωβρίου 1844 και αμέσως διεσπάρη, και η διασπορά ολοκληρώνεται όταν ο Κύριος εκτείνει το χέρι Του δεύτερη φορά. Τους συνάγει τη δεύτερη φορά στο εν λόγω απόσπασμα για να επιτελέσει δύο πράγματα: να «επιδέσει τον λαό Του» και να «ανυψώσει» τον λαό Του.

«Κατόπιν είδα τον τρίτο άγγελο. Είπε ο συνοδός μου άγγελος: “Φοβερός είναι ο λόγος του, τρομερή είναι η αποστολή του. Αυτός είναι ο άγγελος που πρόκειται να διαχωρίσει το σιτάρι από τα ζιζάνια και να σφραγίσει ή να δέσει το σιτάρι για την ουράνια αποθήκη.” Αυτά τα πράγματα πρέπει να απασχολούν ολόκληρο τον νου, ολόκληρη την προσοχή. Και πάλι μου δείχθηκε η αναγκαιότητα εκείνοι που πιστεύουν ότι λαμβάνουμε το τελευταίο μήνυμα ελέους να είναι χωρισμένοι από εκείνους που καθημερινά δέχονται ή απορροφούν νέα πλάνη. Είδα ότι ούτε νέοι ούτε ηλικιωμένοι θα πρέπει να παρευρίσκονται στις συναθροίσεις εκείνων που βρίσκονται σε πλάνη και σκοτάδι. Είπε ο άγγελος: “Ας παύσει ο νους να ενασχολείται με πράγματα που δεν ωφελούν.”» Manuscript Releases, τόμος 5, 425.

Η δεύτερη συνάθροιση που άρχισε το 1850 προεικόνιζε το σφράγισμα (δέσιμο) του λαού του Θεού, καθώς αυτοί υψώνονται, «ανασηκωμένοι», ως σημαία. Το 1850 προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο ο Κύριος συνάγει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Από προφητική αναγκαιότητα, αυτοί έπρεπε να είχαν διασκορπιστεί προτού συναχθούν. Έτσι, «οι τρειςήμισι ημέρες» της Αποκάλυψης 11:11, οι οποίες συμβολίζουν 1260, που είναι το ήμισυ του 2520 και αντιπροσωπεύει τη διασπορά που ακολούθησε την 18η Ιουλίου 2020. Η Αποκάλυψη 11:11 παριστάνει τη δεύτερη συνάθροιση εκείνων που πρόκειται να αποτελέσουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες και τη σημαία που υψώνεται προς τα έθνη, όπως εκτίθεται στο Ησαΐας 11:11!

Και κατά την ημέραν εκείνην θέλει υπάρχει ρίζα του Ιεσσαί, η οποία θέλει στέκεσθαι ως λάβαρον των λαών· εις αυτήν θέλουσι ζητήσκει τα έθνη· και η ανάπαυσις αυτού θέλει είσθαι ένδοξος.

Και θέλει συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι ο Κύριος θέλει εκτείνει την χείρα αυτού εκ δευτέρου, διά να ανακτήσει το υπόλοιπον του λαού αυτού, το οποίον θέλει απομείνει, από της Ασσυρίας, και από της Αιγύπτου, και από της Παθρός, και από της Χους, και από του Ελάμ, και από της Σεναάρ, και από της Αιμάθ, και από των νήσων της θαλάσσης.

Και θέλει υψώσει σημείον εις τα έθνη, και θέλει συνάξει τους εξοστρακισμένους του Ισραήλ, και θέλει συναθροίσει τους διεσπαρμένους του Ιουδα από των τεσσάρων άκρων της γης. Ησαΐας 11:10, 11, 12.

Το 1850 ο Κύριος εξέτεινε τη χείρα Αυτού εκ δευτέρου, για να συνάξει τον λαό που παρουσίαζε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου σε συνδυασμό με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως παριστάνεται από τις δύο πινακίδες του Αββακούμ. Τον Ιούλιο του 2023 ο Κύριος εξέτεινε τη χείρα Αυτού εκ δευτέρου, για να συνάξει τον λαό που παρουσίαζε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου σε συνδυασμό με το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως παριστάνεται από τις δύο πινακίδες του Αββακούμ. Τόσο το 1850 όσο και ο Ιούλιος του 2023 προσδιορίζουν τη σύναξη «του υπολοίπου του λαού αυτού», όπως δηλώνει ο Ησαΐας στο εδάφιο 11 του κεφαλαίου 11. Το εδάφιο 11 παρεμβάλλεται μεταξύ των εδαφίων 10 και 12, και αμφοτέρα εκείνα τα εδάφια

προσδιορίζουν την ύψωση του λαβάρου προς τον κόσμο.

Κάθε ένα από τα τρία εδάφια προσδιορίζει τη σημαία, αν και το μεσαίο εδάφιο τους προσδιορίζει ως το «υπόλοιπο». Το υπόλοιπο εκεί συγκεντρώνεται για δεύτερη φορά, και ο αριθμός των φυλών από τις οποίες συγκεντρώνονται είναι οκτώ. Το «8» αντιπροσωπεύει όχι μόνον εκείνους που βρίσκονταν στην κιβωτό του Νώε, οι οποίοι πέρασαν από τον παλαιό κόσμο στον νέο κόσμο χωρίς να δουν θάνατο, αλλά το «8» αντιπροσωπεύει επίσης εκείνους που είναι η 8η εκκλησία, η προερχόμενη εκ των επτά. Οι δύο μάρτυρες της Αποκάλυψης 11:11 είναι εκείνοι που έχουν αναστηθεί. Ο αριθμός «8» είναι το σύμβολο της αναστάσεως, σύμβολο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, σύμβολο του βαπτίσματος και σύμβολο εκείνων που μεταβαίνουν από τη Λαοδίκεια προς τη Φιλαδέλφεια και γίνονται η σημαία του Ησαΐα προς τα έθνη. Ο Κύριος εκτείνει τη χείρα Του για δεύτερη φορά από το 1850 έως το 1865 και πάλι τον Ιούλιο του 2023.

Το 2023 υπήρξε νέο φως επάνω στους επτά καιρούς, καθώς είχε υπάρξει και το 1856. Η περίοδος από το 1856 έως το 1863 αντιπροσωπεύει την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, όταν ο Κύριος ανυψώνει τον λαό του υπολοίπου Του ως στράτευμα.

Το εδάφιο Ησαΐας 11:11 εναρμονίζεται απολύτως με το Αποκάλυψη 11:11, το οποίο εναρμονίζεται απολύτως με το Δανιήλ 11:11. Ο Ησαΐας και ο Ιωάννης παρουσιάζουν μία εσωτερική ιστορία, ενώ ο Δανιήλ μία εξωτερική ιστορία. Η εξωτερική γραμμή του Δανιήλ στο 11:11 εκτείνεται παραλλήλως προς την εσωτερική γραμμή του Ιωάννη στο 11:11, και το Ησαΐας 11:11 παρουσιάζει το λάβαρο της εσωτερικής γραμμής, ο οποίος καλεί το άλλο ποιμνίο του Θεού έξω από την εξωτερική γραμμή. Ο Παλμωνί έχει συνδέσει αυτά τα χωρία μεταξύ τους σε ένα ωραίο σύνολο, πράγμα που θα μπορούσε να κατορθωθεί μόνο από Εκείνον ο Οποίος είναι ο Δημιουργός των πάντων.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

Διάλογος με Τεχνητή Πληροφορία:

Βρίσκει ο κόσμος των μαθηματικών κάποια σημασία στον αριθμό «11»;

Ναι, ο αριθμός 11 παρουσιάζει αρκετά σημεία γνήσιου μαθηματικού ενδιαφέροντος και σημασίας (πέρα από το ότι είναι απλώς πρώτος αριθμός). Εδώ είναι τα κυριότερα από αυτά που οι μαθηματικοί και οι φίλοι των μαθηματικών συχνά επισημαίνουν:

Το 11 είναι ο πέμπτος πρώτος αριθμός, ο μικρότερος διψήφιος πρώτος και ο πρώτος πρώτος αριθμός που είναι παλίνδρομος στο δεκαδικό σύστημα. Το «11» είναι ο μικρότερος επαναμονάδας αριθμός (ένας αριθμός που αποτελείται από επαναλαμβανόμενες μονάδες) ο οποίος είναι πρώτος. Είναι ο μόνος διψήφιος πρώτος στον οποίο τα δύο ψηφία είναι τα ίδια. 11, 22, 33, 44 κτλ. Αυτό ισχύει μόνο με το «11». Το «11» είναι εκθέτης πρώτου αριθμού Μερσέν. Η δεκαδική ανάπτυξη του $1/11 = 0.090909\dots$ έχει επαναλαμβανόμενη περίοδο μόλις 2, αλλά το $1/11$ είναι γνωστό και με έναν άλλον τρόπο: η ακολουθία των πρώτων αριθμών 11, 101, 1009, 10007, 100003, κτλ., εμφανίζεται σε συζητήσεις περί πρώτων αριθμών σε αριθμητική πρόοδος. Η διεδρική ομάδα τάξεως 22 (οι συμμετρίες ενός κανονικού ενδεκαγώνου) είναι αξιοσημείωτη, διότι το «11» είναι ο

μικρότερος πρώτος αριθμός για τον οποίο η διεδρική ομάδα έχει μια μη αβελιανή, άκεντρη δομή που παρουσιάζει ενδιαφέρον στη θεωρία ομάδων. Στη θεωρητική φυσική (θεωρία χορδών / θεωρία Μ), το σύμπαν συχνά μοντελοποιείται σε 11 χωροχρονικές διαστάσεις, και οι φυσικοί και οι μαθηματικοί που εργάζονται σε αυτόν τον τομέα συχνά επισημαίνουν την εμφάνιση του 11. Το «11» είναι ο μόνος παλινδρομικός πρώτος με άρτιο αριθμό ψηφίων (όλοι οι άλλοι με άρτιο πλήθος ψηφίων μεγαλύτερο από 2 διαιρούνται με το 11 και, επομένως, είναι σύνθετοι). Αυτό είναι ένα θεώρημα της θεωρίας αριθμών αναψυχής.

Συμπέρασμα:

Αν και το «11» δεν έχει την ίδια υπέρλαμπρη φήμη με το π, το e ή τη χρυσή τομή, εμφανίζεται επανειλημμένα ως το μικρότερο ή το πρώτο παράδειγμα πολλών φαινομένων (ο πρώτος πρώτος αριθμός επαναληπτικής μονάδας, ο μόνος παλινδρομικός πρώτος αριθμός με άρτιο πλήθος ψηφίων, η πρώτη εμφάνισή του σε πολλές αποδείξεις και αντιπαραδείγματα, οι 11 διαστάσεις στη θεωρία Μ κτλ.). Επομένως, ναι — ο κόσμος των μαθηματικών πράγματι θεωρεί το 11 σημαντικό αριθμό.

«Εκείνος που ενέπνευσε τον Λόγο ήταν ο αληθινός ερμηνευτής του Λόγου. Ο Χριστός εικονογραφούσε τις διδασκαλίες του επιστώντας την προσοχή των ακροατών του στους απλούς νόμους της φύσεως και στα γνώριμα αντικείμενα που καθημερινά έβλεπαν και χειρίζονταν. Έτσι οδηγούσε τη σκέψη τους από το φυσικό στο πνευματικό. Πολλοί δεν κατόρθωσαν να συλλάβουν αμέσως το νόημα των παραβολών του· αλλά καθώς, ημέρα με την ημέρα, έρχονταν σε επαφή με τα αντικείμενα με τα οποία ο Μέγας Διδάσκαλος είχε συνδέσει πνευματικές αλήθειες, μερικοί διέκριναν τα διδάγματα της θείας αληθείας που είχε επιδιώξει να εντυπώσει, και αυτοί πείσθηκαν για την αλήθεια της αποστολής του και προσήχθησαν στο ευαγγέλιο.» Sabbath School Worker, 1 Δεκεμβρίου 1909.

«Οδηγώντας κατ' αυτόν τον τρόπο από τη φυσική στη πνευματική βασιλεία, οι παραβολές του Χριστού αποτελούν κρίκους στην αλυσίδα της αλήθειας που ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό και τη γη με τον ουρανό». Christ's Object Lessons, 17.